

майка се мъчеше да налучква пжтя, затъваше до колѣне въ снѣга, изнемогваше.

Хиляди пжти тя се разкайваше, че не остана въ манастира, докато премине бурята. Вече не можеше и да се върне, защото снѣгътъ се стелѣше,

като нѣкаква плътна бѣла за-завеса и ѝ прѣчеше да вижда пжтя. И студътъ я вдървяваше.

А после изведнажъ ѝ стана топло. Само много ѝ се прищѣ да почине. Поиска ѝ се да поседне малко въ снѣга, да подрѣмне мигъ-два и после съ

нови сили да продължи. Сгущено въ прегръдките ѝ, пеленачето не усѣщаше студа. Тя разви руменото му лице, усмихна се и се отпусна на колѣне.

И като на сънъ ѝ се стори, че нѣкой я дърпа силно и вика въ ушитѣ ѝ:

— Ей, невѣсто! Луда ли си! Ставай! Ставай още сега! Боже, тъй и ще си умре, ако остане тука!

*

Каменъ се върна по обѣдъ и като научи, че невѣстата му е отишла въ манастира, току се пригответи да я посрещне. И тогава почна бурята.

— Кжде ще вървишь, — отсѣче чорбаджи Юрданъ. — Да не е луда невѣстата да трѣгне по това време. Навѣрно, е остана въ манастира, докато мине злото. Па сетне ще се върне съ другитѣ нашенци.

Каменъ наистина остана, но нѣкакво черно предчувствие се заби въ сърдцето му. Той неспокойно се въртѣше изъ кжщи, излизаше на двора, надничаше на улицата. Едва смогваше баща му да го накара да се побере въ стаята на топло. И тъкмо когато бурята бушуваше най-страшно, пжтната врата съ трѣсъкъ се разтвори, голѣмото куче лавна, а сетне заскимтѣ.